SAYI: 49 CİLT: 2 Fiatı 25 Kuruştur 13 HAZİRAN 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Kirlenen Zemzem Kuyusu

Meşhur Timurlenk, Anadoluyu istilâ ettiği zaman Nasreddin Hoca merhumun da kasabasına uğramış. Timurlenk bu tatlı sohbetli, zeki Nasreddinden pek hoşlanmış, onu yanından ayırmamağa başlamış. Bir gün beraberce hamama gitmişler. Yıkanırlarken Timurlenk birden sormuş:

— Bana, kaç para değer biçersin?

Nasreddin Hoca merhum, tereddütsüz cevap vermiş:

— Elli akçe edersin!..

Timurlenk bayağı içerlemiş:

— Bre hoca, diye gürlemiş. Yalnız, benim belime sardığım peştemal elli akçe eder.

Bunu duyan hoca merhum, taşı hemen gediğine koymuş:

— Zaten, demiş. Ben de yalnız ona paha biçtim ya!

Beyninin içi muzahrafat dolu bir sözde münevver, bir sözde yobaz, iki mecmua fazla satabilmek gayesiyle Türk milletinin en aziz, en mukaddes büyüğüne saygısızlık ifadeleriyle dolu bir manzume neşretti.

Yüzellilik listenin en başında bulunanlardan biri olan Rıza Tevfik'in, bundan yirmi küsur sene evvel kaleme aldığı bu yüz kızartıcı infial vesikası, Mustafa Kemal'in icraatı karşısında, müstebit hükümdar, kızıl sultan Abdülhamidin ruhaniyetinden istimdat etmektedir.

Bir devleti felâkete sürükleyen Abdülhamid'in ruhu, Rıza Tevfik'e imdat elini uzatmamıştır amma; bir milleti esaretten kurtaran, bir devlet kuran Mustafa Kemal'in eli onu affeden kanunun altına imzasını atmıştır.

Rıza Tevfik'in, vaktiyle infial neticesinde dahi olsa, böyle bir manzumeyi yazdığı için derin bir hicap hissiyle yandığını ümit ediyoruz. Fakat «Büyük Doğu» mecmuasının sahibine ne demeli? Meşhur olmak için zemzem kuyusunu kirletmeğe pek benziyen bu neşriyat karşısında:

— Zaten, biz oldum olası sana değil, yalnız senin giydiğin

AMERİKA RUSYANIN SIRTINDA:

ZURNADA PEŞREV

Demokrasi...

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Hepimize garip bir hal oldu: Üzerine su dökülmüş yanmamış kireç gibi boyuna duman koyuveriyoruz. Bu, yanar dağ manzarası karşısında içim ürperiyor, başım dönüyor, gözlerim kararıyor.

Lokantaya giriyorsunuz, bakıyorsunuz garsonda bir avurt, zavurt. Bir kenara ilişiyor, saatlerce bekliyorsunuz. Ne gelen var, ne giden. Nihayet sabrınız tükeniyor, çatalla tabağı tıkırdatıyorsunuz. Hazret, oralı değil. Sesleniyorsunuz:

— Oğlum, baksana!

O, beş metre ilerden bakıyor. Hafazanallah! Gözleri, yuvalarından fırlıyacakmış gibi açılmış. Sanki: sülâlesine küfrettiniz. Aldırmıyor:

— Bir liste..

Diyorsunuz. Garson, başını iki tarafına sallaya sallaya, dudakları kıpırdıya kırpırdıya uzaklaşıyor. Kendi kendine söylendiği, sizin etmediğiniz küfrü ettiği belli.

— İnnallahe maassabirin!

Diyor, bir müddet daha bekliyorsunuz, tabiî, bu müddet zarfında âsabınız akordlu bir ut teli gibi gerildikçe geriliyor. Birdenbire gürlüyorsunuz:

— Be adam, buraya baksana!

Elindeki peşkiri, kendisine en yakın bulunan masanın üzerine fırlatıyor; ayni hain, ayni kanlı gözleri sizi süzüyor, bağırıyor:

— Ben adam değilim, kendine gel!

Adam olmadığı malûm ama, ne dersiniz? Efendiliğin kendinizde kalmasına dikkat ediyor, cevap veriyorsunuz:

— Bir liste istedim, hâlâ getirmedin.

— Patlamadın ya! Beğenmediysen başka lokantaya git!

Hoppala.. Sinirleniyorsunuz, kan başınıza sıçrıyor. Kendi kendinize:

— Lânet olsun!

Diyor ,ayağa fırlıyor, kapıdan çıkarken patronla burun buruna geliyor, hiç olmazsa ona şikâyette bulunmak istiyorsunuz:

— Bu, ne kadar terbiyesiz bir garson böyle.

O, ellerini uğuşturuyor, size bir sır verecekmiş gibi kulağınıza fısıldıyor:

— Ne yapalım efendim? De-

HİNDİSTAN İSTİKLÂLİNİ ALIYOR

— Uçtu, uçtu.. Fil uçtu!.

Tramvayda, vapurda, trende ayağınıza basan adama haddinize biraz dikkatli olmasını söyleyiniz.

— Ben niye dikkatli olacakmışım, sen dikkat et de, öyle ayağını herkesin geçeceği yerlere uzatma. Bu demokrasi, devrinde rahatını istiyen kendisine hususî bir vasıta alır!.

Sular İdaresine gidip:

— Artık illâllah! Sabahın saat altısından itibaren musluklar kuruyor, yüzümüzü yıkayacak bir damla su bulamıyoruz..

Diyecek olsanız, korkarım şöyle bir cevapla karşılaşacaksınız:

— Rica ederim, kendinize geliniz. Demokrasi demek, içtimaî adaletin bir saat gibi işlemesi demektir. Dağ başlarında Sular İdaresinin bulunmadığı, su yollarının yapılmadığı kasaba ve köylerimizi düşününüz. Onlar, bir Kerbelâ hayatı sürerlerken sizin burada ördekler gibi su içerisinde yüzmeniz revayı hak mıdır?

Vakıa, pahalılığın bir demokrasi icabı olduğunu Yedi Eylûl Kararlariyle öğrenmiş bulunuyoruz. Acaba, şu: sokak ortasında bir hiç yüzünden arkadaşının barsaklarını deşenler; şu: barışma teklifini reddeden karısının beynine bir jarjör dolusu kurşun boşaltanlar; şu: kendisine yüz vermiyen genç kadını on yedi yerinden jiletle doğrayanlar; şu: genç kızları fuhşa sürükleyenler; şu: anasının yanından kızını, kocasının koynundan karısını kaçırmağa kalkanlar; şu: rüşvet alan insanlar; şu: kiracısını sokağa atmak için şeytanın bile aklına gelmiyen hilelere baş vuranlar da bu melûn, bu kanlı, dumanlı işlerini demokrasi nâmına yaptıklarına mı inanıyorlar?

Ya gazete ve mecmuaların hali... Bir çoğu akım derken kakım demeğe başladılar.

Bakıyorsunuz bir gazete:

— Ben inkılâpçı Cumhuriyet Halk Partisinin nâşiri efkârıyım..

Diye böbür böbür böbürlenirken, kaymak gibi parlak kâğıtlı birinci sayfasını, çeşit çeşit pozda bir genç kız veya kadın resmiyle süslemiş. Sinema artisti zannetmeyiniz; bu: İnkilâp Türkiyesinin saltanatına son verdiği bir sülâlenin ferdidir. Altında sütun sütun yazılar. Kendilerine sorsanız, belki şu cevabı alırsınız:

— Ne yapalım? Demokrasi...

Bakıyorsunuz bir mecmua: bir takım insanların şeref, haysiyet, namus, itibar ve şöhretleriyle oynayıp duruyor.

Bu demokrasi geldiği günden beri bazı kimseler, çamaşırcı kadınlara döndüler: Ellerine ne geçerse yıkamağa yelteniyorlar. Halbuki: Sırtlarındaki gömleğe bir göz atsalar asıl onun gir, pas içinde olduğunu görecekler.

Yeşil sarık bile bağırıyor:

— Yaşasın demokrasi...

Bu demokrasi anlayışı bu şekilde gıda almıya devam ederse, korkarım bir gün inkılâp ekalliyette kalacak!

Çömezin Röportajları:

49

Nelere Gülerim ?

II.

Çizen: RAMİZ

Yüzlerindeki boyalara bakıp kadınların gençlik iddialarına gülerim!.

Oynanan oyunlara bakıp hakemlerin bitaraflığına gülerim!.

Müzayedelerdeki dalâverelere bakıp gelepir eşya alanlara gülerim!

Rahat etmek için sayfiyeye gidenlere gülerim!

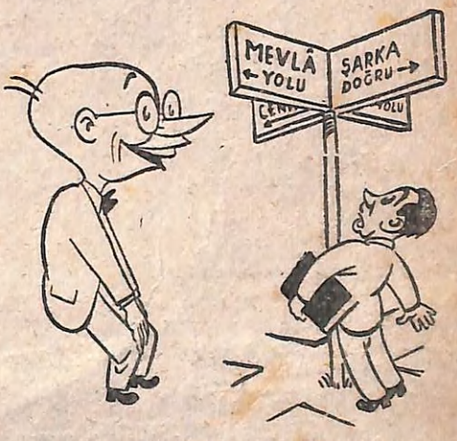

Şunun bunun fırıldaklarına uyup inkılâp yolunu şaşıranlara gülerim.

İplenmesi lâzım gelen ipsizin kalbindeki aşka gülerim!

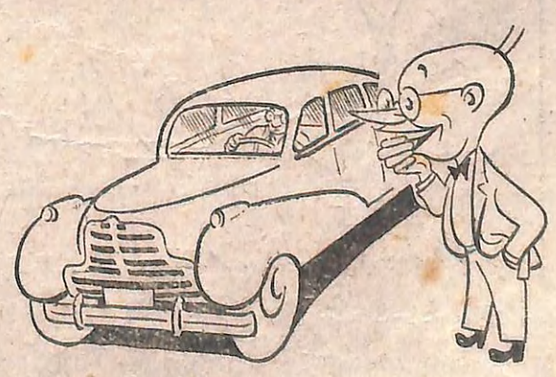

Otomobilin lüksüne bakıp Yedi Eylûl kararlarına itiraz edenlere gülerim!

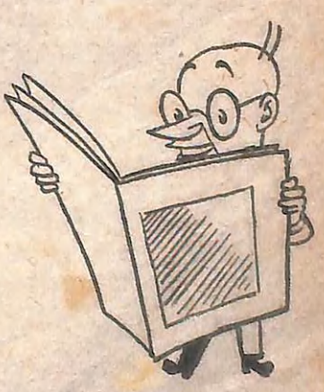

Türedi mecmuaların ağlanacak hallerine bakıp bakıp gülerim!.

Hikâye

Yanlışlık

o

Yazan:

ÇALÇENE

Ferdinin kalbi, göğsünden dışarı çıkacakmış gibi hızla çarpıyor, yüzü renkten renge giriyor, kendi kendine söyleniyordu:

— Allahım, bu heyecana dayanamıyacak, öleceğim!

Vildanla bir kaç hafta evvel tanışmışlardı. Heybeliadadaki köşklerine yerleşeli henüz iki hafta olmamıştı. Bir sabah gözlerini açtı ki: Karşılarındaki boş köşke perdeler asılmış. İçinden:

— Allah vere de, dedi. Gelenler, konuşulacak gibi kimseler olsa...

Aşağı, geniş, bol ışıklı ve güzel manzaralı yemek odasına indiği zaman, annesini pencerenin önünde buldu, kır saçların süslediği bu sevimli yüze hayranlıkla baktı:

— Bonjur anne!

Dedi. Annesi başını çevirdi, gülümsedi:

— Bonjur Ferdi.

Öpüştüler. Bu, onların çok eski bir âdetiydi. Yatmağa giderken de, sabah kalktıkları zaman da öpüşürlerdi.

Hâdiye hanımefendi, biricik oğlunu çok, ama pek çok severdi. Ferdi, dört yaşındayken çok zengin bir adam olan babasını, yâni kocasını kaybetmiş, oğluna olan derin bağlılığı yüzünden çok genç ve güzel olmasına rağmen bir defa daha evlenmemişti. Kendisine yazık ettiğini söyliyenlere:

— Ben oğlumu yetiştirmekten zevk duyacağım!.

Demiş ve bu sözünü de hakkiyle yapmağa muvaffak olmuştu: Ferdiyi kollejde okutmuş, üniversite tahsilini yaptırmıştı. Bu koca tahsil devresine rağmen, Ferdi, bütün öteki arkadaşları gibi gençliğin heyecanlı maceralarına atılmamış, bir genç kız safiyetini muhafaza etmişti. Elinde bol parası bulunmasına, atlet yapılı güzel bir erkek olmasına rağmen, hiç bir gönül macerası geçirmemişti. Kendisine göz süzen, hattâ ilânı aşk eden kızlara omuz silkmişti. Arkadaşlarının arasında onun ismi:

— Hissiz adam!.

Kocasından kalan serveti iyi idare etmesini bilen Hadiye hanımefendi, oğlu yüksek mektebi bitirince, âdeta bir çocuk gibi sevinmiş, ona:

— Bugünden itibaren, demişti. Her şeyimizin idaresi sana aittir. Yalnız, bu yaz adamakıllı bir istirahat et ve bu müddet zarfında da nasıl bir iş tutacağını düşünelim.

Ferdinin niyeti avukat olmaktı. Annesine:

— Haksızların hakkını müdafaa etmek, çok zevkli olacak, diyordu. Onlara teselli ve ümit verebilmek, onları düştükleri korkunç bataklıktan kurtarmak az şey mi? Ne dersin anne?

Annesi de, bu mesleği çok şerefli buluyordu. Fakat, oğlunun fazla yorulacağından korkuyordu. Bunun için de:

— Hele bakalım ,diyordu. Bu yaz geçsin de...

Köşklerinin bu güzel süslenmiş odasında karşılıklı kahvealtılarını ederler ve istikbale ait tatlı tatlı konuşurlarken, Hadiye hanımefendi birden hatırlamış gibi:

— A, bak, dedi. Az daha unutuyordum. Ben saat onda Nurten hanımlara gideceğim.

Ferdi, bu isimde bir ahbaplarının olduğunu hatırlamıyordu. Sordu:

— Kim bunlar anne? Ben böyle bir isimde ahbabın olduğunu bilmiyorum.

Hadiye hanımefendi:

— Doğru, dedi. Bilmezsin.

Sonra gülümsedi ve ilâve etti:

— Zaten, dedi. Düne kadar ben de bilmiyordum. Bizim Meşkûre hanımlar yok mu? İşte onların ahbaplarıymış. Bu sene Heybeliye taşınmışlar. Hem de tesadüfe bak ki; karşımızdaki köşkü tutmuşlar. Meşkûre hanım bana bir mektupla bu ahbaplarını takdim etti. Ben de bugün onlara: hoş geldine gideceğim.

O zaman Ferdi de hatırladı:

— Ha, bak! dedi. Ben de bu sabah kalktığım zaman karşıki köşkte perde görmüştüm de, kendi kendime: «Allah vere de, doğru dürüst kimseler olsa!» demiştim. Demek ahbaylarmış.

★

Öğleye sofrada buluştukları zaman annesi:

— Görme Ferdi, görme, diyordu. Ne mükemmel bir hanımefendi. Kocası doktor. Ya bir kızı var. Ben hayatımda bu kadar güzel, bu kadar cana yakın, bu kadar terbiyeli bir genç kıza daha rastlamadım. Görme ne cici bir şey. İsmi Vildan. Bu akşam hepsini yemeğe çağırdım.

Ferdi, annesinin bu sözlerine pek fazla ehemmiyet vermedi. Fakat, akşamüstü yeni ahbaplar geniş salondan içeri girdikleri zaman Ferdi âdeta şaşkına döndü. Vildan; bir melek kadar güzel, bir hayal kadar tatlı bir kızdı.

Yemek, çok zevkli geçti. Doktor Salâhattin bey, orta yaşlı, fevkalâde neşeli bir adamdı. Hele iki kadeh rakı içtikten sonra, çenesi büsbütün açılmış, tatlı tatlı hikâyeler anlatmağa başlamıştı. Bir aralık Vildanla Ferdi, salonun bir köşesine çekilmişler, birbirlerine okudukları romanlardan, gördükleri sinema filmlerinden bahsetmeğe başlamışlardı.

Ferdi, Vildanı dinledikçe, içinde şimdiye kadar tanımadığı bir hissin kımıldandığını anlıyor, onun biraz daha konuşmasını istiyordu.

O gece, tuhaf rüyalar gördü: Vildanla bir kotrada dolaşıyorlar, el ele tutuşup garip surette dansediyorlardı.

Ertesi günü Vildan'la Ferdi beraberce tura çıktılar. Nefti

Erkek — Karım, benden gizli plâja gidersen, başına bir âfet gelsin diye inkisar etmişti.. Tuttu!

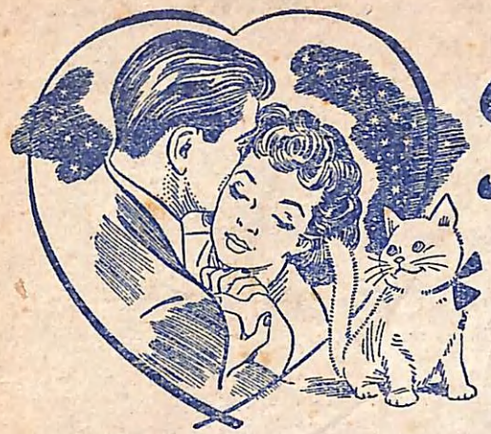

Sen Benimsin!

Yazan: SERVER BEDİ

AKBABANIN ROMANI: 2

— İsterseniz Sarmuşu beraber arayalım. Belki aşağı katta bizim apartımanın kalorifer dairesine girmiştir, belki sokaktadır, belki de... dama çıkmıştır.

Genç kız ayağını bir daha paspasın üzerine vurarak:

— Alay etmeyiniz, dedi, biliyorum, Sarmuş burada.

— Burada değil. Fakat ben ararsam onu bulurum. Siz bu sokağa yeni geldiniz, kenarını köşesini bilmezsiniz, ben bilirim. Size beraber arayalım diyorum.

Genç kız birdenbire silkindi ve bana:

— Siz çok fena bir adamsınız, dedi, arkasını dönüp gitti.

Benim de içim gitti.

Hemen yatak odama koştum, dolabı açtım. Baktım, Sarmuş benim gömleklerimin bohçesi üstünde kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyor. Rahatsız etmek istemedim, geri döndüm, divana uzandım ve kitap okumağa başladım. Fakat bir kelimesini bile anlamıyordum. Birinci Sarmuştan ziyade ikincisi içimi sardıkça sarıyordu. Ne güzel, ne [illegible] bile kızdı Allahım! [illegible] Sarmuş feda güzeldi. On[illegible] olsun! Fakat kediyi on[illegible] dostluğumuzu ileri götürmeden vermek budalalıktı. Sarmuş benim k[illegible]avuzum olacaktı.

Kitabın dördüncü satırını anlamağa çalışırken, yine kapı çalındı. Bu da kim?

Kim olacak! Çoban Mehmet gibi iri yarı, fakat yüzü cüssesi gibi korku vermeyen, munis tıkışlı ve kendisiyle her mevkide kolay anlaşmak imkânı olan cana yakın [illegible] tip. [illegible] halde genç [illegible] babo[illegible]

[illegible] hemen eski [illegible] kedilar gibi güler y[illegible]

— Buyurunuz efe[illegible] safa geldiniz.

Adam şöyle bir [illegible] öret manzarası se[illegible] başını s[illegible]

— İnşallah beni boş çevirmezsiniz, dedi, Sarmuşu verin de gideyim.

— Siz de mi beni tanımadığınız halde bir kedi hırsızı olduğuma eminsiniz! dedim. Eğer içeri girer, benimle biraz konuşmak tenezzülünde bulunursanız çok bahtiyar olurum. Zaten bitişik komşu olmuşuz.

— Rahatsız etmiyeyim.

— Estağfurullah, çok memnun olurum.

Adam içeri girmeden:

— Ben kereste tüccarı Faik Alkoyunoğlu, dedi.

— Teşerrüf ettim. Ben de yeni hukuk mezunlarından Faruk Sevinç.

Salonda sigarasını yakarken kızı gibi sevimli bir adam olduğunu düşünüyor, fakat bu aygırın tohumlarından o kekliğin nasıl çıktığını anlamıyordum.

Faik Alkoyunoğlu önüne bakarak dedi ki:

— Bizim Jale deli gibi, oturmuş ağlıyor. Kedisini ne kadar geç verirseniz bizim evin rahatını da o kadar geç yerine getireceksiniz. Hiç ir kâr etmeyin. Ben [illegible]zun [illegible]ğinden [illegible]im. Sarmuş burada[illegible]ır. Bizim Zeynep te kediyi içeriye aldığınızı görmüş, miyavladığını da duymuş. Ben size doğrusunu söyleyim mi?

— Buyurunuz!

— Bu kedi kaybolsa ben bir kurbanlık koyun kesecekeğim. Çünkü evin içinde kedi, köpekten hoşlanmam. Söz aramızda, bundan evvelki apartımanda Sarmuşu kapıciyle uzaklara attırdım, kedi on beş gün sonra yolu bulup geldi.

Hemen sandalyemi kereste tüccarına doğru çekerek:

— Beyefendi, dedim, ben [illegible]e size doğrusunu söyliyeyim [illegible]mi? Sarmuş içeride, çamaşır [illegible]olabında, gömleklerimin üs[illegible]ünde uyuyor. Fakat ben de [illegible]ksine kedi âşıkıyım. Sözün [illegible]oğrusu bu: İsterseniz onu [illegible]zınıza iade ederim, istersez etmem. Fakat benim ni[illegible]etim şu idi: Kedi bahaneyle Jale hanımla tanışacaktım. Açık söyliyeyim: Ben bekârım. Yirmi altı yaşındayım. Zengin sayılırım. Bu apartıman benimdir. Başka emlâkim de var. Acele evlenmek istiyorum. Belki yüz tane kız tanıdım, fakat hiçbiri kızınız kadar hoşuma gitmedi. Ben de sizin gibi pratik ve açık konuşur bir adamım. Babam tüccardı. Bana hayatta her gayeye kestirme yollardan gitmeği öğretti. Elbet siz de kızınızı evlendirmek istersiniz. Beni yabana atmayacağınızı umarım. Hem siz de ehli dil, görmüş geçirmiş bir insansınız. Bilirsiniz ki bunlar gönül meselesidir. Kızınız benden hoşlanırsa bir diyeceğiniz var mı? Görüyorsunuz ki maddî durumum iyidir. Şeklen de o kadar münasebetsiz bir mahlûk değilim. Sizden ricam şudur: Sarmuş meselesine karışmayın. Sonu hayırlı olur inşallah.

Faik Alkoyunoğlu gülümsedi ve önüne baktı. İki elini birbirine kavuşturup baş parmaklarını birbirinin etrafında dolamağa başladı. Sonra ağır ağır başını kaldırıp yüzüme bakmadan:

— Jalenin [illegible]den hoşlandınız?...

— Evvelâ tip meselesi. Bunu anlatamam. İnsan beğendiği tipe hayatında bir iki defa rastlıyor. Sonra Jale hanım güzel bir kız, buna şüphe yok. Bir de o kadar tatlı bir safiyeti var ki... değil mi?

— Öyledir.

— Bakınız bu apartımanda ben yapayalnızım. Bir hizmetçim var, o da izinli. Yalnızlık beni bitiriyor. Nevrastenik olacağım. Kedileri sevmemin sebebi yok. Fakat Jale hanımı Sarmuşa elbette tercih ederim.

Faik bey içini çekti ve yine önüne bakarak uzun müddet sustuktan sonra, mahcup bir sesle mırıldandı:

— Bütün bunlar iyi ama... dedi, ben Jalenin babası değil,.. kocasıyım!

Birdenbire öyle şaşırdım ve kızardım ki, adamla yüz yüze oturmağa bir saniye tahammül edemediğim için, hemen ayağa kalktım, cebimde olduğunu bildiğim halde, kibrit arıyormuş gibi yaparak arkamı döndüm. Birkaç adım yürüdüm. Ağzımdaki sigarayı birkaç kere elimle dudaklarım arasında götürüp getirdim. Hiç bir şey düşünemiyordum. Ne diyecektim şimdi? Özür dilemeli miydim? Sanki zihnim de yüzüm gibi kıpkırmızı kesilmişti ve üzerinde, beyaz benekler halinde, serseri bir takım fikirler yüzüyordu.

Faik bey gevrek bir kahkahanın peşinden:

— Gel, gel! dedi, ateş var bende...

Ve çakmağını yaktı, ben de eğilip sigaramı yakarken, hâlâ ne söyliyeceğimi bilmediğim için ancak teşekkür edebildim ve oturdum.

Fakat ne şeker adammış meğerse bu aygır...

— Hiç sıkılma, dedi, pot kırdım sanma! Jaleyi benim kızım zannedenler pek çoktur. Ayıplamam. Kızım yerindedir. Yirmi iki yaşında. Ben elli sekiz! Fakat o yirmiden az, ben altmıştan fazla gösteririm.

Derin bir nefes alarak:

— Vallahi çok mahcub oldum, dedim.

Faik Alkoyunoğlu bir gevrek kahkaha daha salıverdikten sonra, insanı derhal kendisine bağlayan sevimli bir pişkinlikle:

— Yahu!.. dedi, ben bu yaşta o pilicin kocası olmaktan utanmıyorum da, sen beni onun babası yerine koymaktan neden sıkılacaksın? Doğrusu da o: Ben onun babası yerindeyim. Biz onunla neden ve nasıl evlendik? Sen onu öğrenirsen beni ayıplamazsın, Mecburduk evlenmeğe. Sakın bir kaza çıktı filân sanma. Benden geçti artık. Öyle kaza çıkaracak halde miyim, baksana! Tabii, sevişmedik te. Ben Jaleyi kızım gibi severim. O kadar. Şimdi sen bu meseleyi kapat burada. Yakında yine konuşuruz. Bitişik komşuyuz. Ben ehli dilim. Ahbap canlısıyım. Daha çok görüşürüz. Ben yine gelirim. Sıraya bakmam. Sen de buyur. Na zaman istersen çal kapıyı, gel. Ben teşrifat istemem.

Faik bey ayağa kalktı. Utanmasam boynuna sarılacaktım.

(Arkası var)

dünya karikatürleri

Elektriksiz Avrupada
— Biz mum yakıyoruz, onlar çatır çatır elektrik parası alıyorlar...
İtalyan karikatürü

— Bir gece için mi oda istiyorsunuz?
— Hayır, bin bir gece için...
Fransız karikatürü

Hapishanede
— İyi hareketlerinizden ötürü, karınızın sizi ziyarete gelmesine müsaade etmiye değiz. *Fransız karikatürü*

— Ne yapıyorsun orada?
— Görmüyor musun?.. İp atlıyorum...
Fransız karikatürü

Doktor — Çocuğun yuttuğu sterlini çıkarmak için yarın aletlerimle beraber gelirim..
Salomon — Öyle ise küçük bir avans verirsiniz bay doktor.
İngiliz karikatürü

— Affedersiniz bay bir kızın gündür?
— Ne gün ister bir dost üzle:
ndim, de-
lurdu, bir
eder gibi
hafifçe

n yıldönümünü ne

rikan karikatürü

Sayı: 2 — Çarşamba, 2 Temmuz 194

Abone: Yıllığı 500, 6 aylığı 250, 3 aylığı 125
Yabancı memleketlere: Yıllığı 1000, 6 aylığı 500, 3 aylığı
Sahibi: Yusuf Ziya Ortaç — Yazı işlerini fiilen idare eden:
İstanbul Ankara caddesi, numara 47 — Telefon 22129
Basıldığı